

Devtepeno
Poprijeta Devica Marija

1. letni ročnik, 5. št.

1905, april.

Zmozsna
Gospa Vogrszka

POBOZSEN MESZECSEN LISZT.

HEDI GA.

Klekl Jozsef, Plebános Pri Szy. Szabestjáni.

Vszebina.

1. Szrcsen : Nevtepeno poprijéta Devica Marija (V.) 129
2. Szrcsen : Med Szrca Jezusovoga pétkih te deveti. 131
3. Bassa Ivan : Vüzem 132
4. Szrcsen : Zakaj sze jaz rad pri Jezusi drzim? (V.) 137
5. Dober Prijatelj : Baruch. 139
6. Szrcsen : Pod obranbov Bl. Device Marije. . . 143
7. Marijin : Po Mariji k Jezusi. 149
8. Szrcsen : Jezusovo krotko Szrcé pomágaj ti mené! 150
9. Marijin : Miszel na Jezusovo poniznoszt. . . . 151
10. Prepovedane dni gosztüvanja ne szlúsi. . . . 152
11. Marijin : Edna Zdrava Marija. 153
12. Szobocsánec : Pokore szvesztvo (III.) 154
13. Glászi 160

Rednikovo na glasz dávanje.

Novi sznopicsi sze lahko vszaki meszee narocsijo pri Klekl Jozsefi plebánosi pri szv. Szebestjáni (Szt. Sebestyén, p. Battyánd Vasm).

Iz sztárik sznopicsov sze szamo prvi dobi, ovi szo vszi razposzlani.

Csiszti dohodki liszta sze obrnejo na zidanje ednoga szamosztana (klostra) v krajini Szlovenszkoj na Vogrszkom.

NEVTEPENO POPRIJÉTA DEVICA MARIJA

ZMOZSNA GOSZPA VOGRSZKA

POBOZSEN MESZECSÉN LISZT.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

1854. dec. 8. — 1904. dec. 8.

V.

19.

Ázsiji, Afriki ino v obojoj Ameriki szo visesnji dühovni pasztérje nadüsene pasztiszke liszte piszali szvojjim vernikom, naj je na kem pobozsuejse obszlüzsávanje „nevtepenoga proprijetja“ nadignejo.

20. V Rimi szo zsenzkoga szpola drüstva kotrige oblübile ka na szpomin nevtepenoga poprijétja vszaki mészec 8-ga sz szlovesznov presecijov pohodijo S. Maria-Magyore iménüvano církev.

21. V Mexiki szo Marijanszko knigo dáli napraviti, v stero je vszaki tamsnji Marijin esasztilec szvoje ime ino kákse drüge lepi recsi szpizsao. V püspekiji Chilopa jih je vecs jezér napiszalo ime i szpominszke recsi v knigo, stera je

te v Rim v zse imenüvano knizsnico prisla. Zaisztino veszeli csloveka, gda vidi, ka lübézen do Nevtepene prek morja szégne i prek morja noszi szpomine v glávno meszto szinovoga namesztnika v Rim.

Nevtepena.

* Podoba narejena od Rifesser Jozsefa tirolara, steroga eto preporácsamo.

22. Jubileumszka drüstva szo v teh országah nasztanola: Aegyiptom, Kanárszki otoki, Mexiko, Brazilija, Chile, Columibia, Uruguay, San Salvador, Izhodna-India, Portugalia, Belgium, Francoszko. Pacs po celom szveti je v tom preminocsem leti vsze zsivo grátalo, vsze sze z

sznah zbudilo i bezsalo z dárom vu rokah i z dárom vu dūsi na nárocse te dobre nebeszke matere, te Nevtepene.

22. Velike proceszije szo hodile z vnoгих országov nepresztanoma to preminocse leto v Lourdes, v ono meszto, gde je száma Preciszta Devica Marija vöpovedala, ka je brezi zacsétnoga zamázka proprijéta.

22. Edne italijanszke novine szo jedino za toga zroka volo izdáne, naj naprej dájo one recsi, slere sze na rimszkoj — marianszkoj raztávi moreji viditi. Tá raztáva je letosz do vūzma odprta.

23. Zsenszkoga szpola drústvo po i íneni „Charitas“ v Rimi je med onimi rodovinami preci veliko sumo penez razdelilo, z sterih je szpáka v jubileomskom leti pregnána i v sterih szo one zadeve dolpotrte, za volo sterih szo sze deca po katolicsanszkom ne mogli odgojiti, gorhrániti. Zaisztino lepi dár szo té zsenszke dalé. Nevtepenoj!

Dūse z zemelszkov vrednosztjov pomáhati, naj sze resijo lagojih prilik je lepo delo i veliki zaszlūzsek dobi. Mi tūdi toiszto dobro Mariji prijétno delo vesnimo, cse meszto toga, kabi viscnje krajcare zápili, dámo na szioromasko, poganszko deco.

(Dale.)

Szrcsen.

Med Szrca Jezusovoga pétkih te devéti.

Rudolf me pogledno i csūdivao sze je.

„Kda szí prijátela tam nihao, ino szem priseo i szí me ovárao, prevecs bi sze rad znemov v gucs vzeo.

„Zaisztino, tak je bilo.“

„Ali z ednim szí tūdi velko zselo meo, kabi me v kocsiji povrgeo.“

„Kak to znájo precsasztiti goszpod?“

„Escse nikaj drági Rudek; té nagib, kabi sze me ogno, je veliki bio i mocsen, rávno v to formo, kak ono nagenje, stero szí do pitvine meo.“

„Lehkaj mi z duse to vsze cestéjo precasztiti goszpod!“

„O ne drági prijátelecsek, po drúgoj poli jaz na to gorpridem. Pred nisterimi sztolinami je zsivo eden szvetnik, lojolanszki szv. Ignac ki je nisterne regule vkúp szkleno, poleg sterih cslovek lahko razlocsi jeli szo v nami prebivajocsa csútenja od dobroga, ali pa od hüdoga dúba. Poleg tébe je dober angel csuvao, ki je v szvojem navdehnenji miroven i krotek; on ti je pomagao, ka szi dühá tmice obládao. — Ali escse szem ne priseo do konca tvoje zgodbe. V onom hipi, gda szi ti tú sztao i sze ne mogeo nakaniti, jeli bi osztao, ali so, szem jaz moje dühovniske molitvi zvrso ino szem edno krátko molitvico za tébe túdi opravo.“

„Za méne?!“

„Za tébe. Ono molitev szem jaz za ono deco oprávlao, ki do dnesz oprvim na szmrtni greh zapelávani.“

Rudolf me prijao za roko; v ocsáh sze njemi je nájglobsa zahválnoszt bliscsila.

„Potem szem te pa pogledno i z ocsmi szva vkúp-prisla. Kak szi to v pamet vzeo, velika odórnoszt i nerazlozsliva bojaznoszt sze ti je na duso szúnola. Z en kraj bi-rad k meni so, z drúgi kráj bi pa pá rad kocsjio povrgeo. V zacsétki szi ne vcsaszi protlisztano i szi zse na tom bio, ka me povrzses. Gda szem te zezvao, boj sze je znova pobúdo vu tvojoj dúsi, ali na szleduje szi sze li obládao i kak en mozs nakano, ka me ne osztávis i sze v gues vzemes z menov, liki te szi zse pá te pivejsi Rudolf bio. Neimam prav, szinek?“

„Ali precasztiti goszpod, kak szo mogli na to vsze gorpriti?“

Szrcsen.

(Dale.)

Vüzem.

Apr. 23-ga.

ő iz zime, tak szo rekli na té den nasi ocsaki, kda szo escse poganje bili pa szo sze veszelili szpro-toletji i njega cvetji i pticam zsvrgolecsim. Csakali szo blazseno letino, dare bozse, ponovljenje celoga priroda. Pa szmo mi obderzsali to recs; mi túdi

tak pravimo, ka je vŕzem, ka je vŕ zima pa sze veszelimo novoj, vŕpanja punoj letini, novomi szprotoletji, novoj peszmi po gaji, novomi prirod. Ali nas gaj, nasa peszem, nase szprotoletje je vu dŕhi, je vu szrci nasem. Nase veszelje je ne telovno, nego dŕsevno pa on prirod, steroga csakamo je vu vekivecsnoszti. Ár csi je vu tihoj, bledej nocsi prisŕtalo k nam bozsicsno veszelje z rojenim detetom, csi szo mile zvezde davale prvi kresz ocsam jedinerojenoga szina bozsega; szvetloga szonca prvi trakovje szo vidili razvaliti zsmeten kamen z jame ino vŕsztopiti odicseno sztanjenoga Krisztusa.

Pa z tem sztajenjom je odisla zima iz ledenih szrc cslovecsih pa sze je razszvetilo vu njih szonce nase vere, szvetloszt nasega vŕpanja, toplocsa nase lŕbŕzui. „Ár csi je Krisztus ne sztano od mrtvih, te je zaman nasa vera“, pise szv. Pavel apostol, „da je pa sztano, zátó mi mámo zdaj vszakojaeski vŕpanje zsitka vekivecsnoga“. Zato je to najveksi szvetek krscsansztva, ár nam on potrdi nase vŕpanje. Pa to je tŕdi zrok, ka sze k tomi szvetki scse bole pripravlamo, kak k bozsicsi, z posztom i molitvov.

Stirideszet dni sze posztimo naprej, ar sze je Krisztus za péde volo szam tak dugo posztio. Krizsno pot molimo ino szí premislavamo njegovo lŕbeznoszt, stero najlepse szvedocsi trplenje njegovo. Idemo vszi k szpovedi i precsiscsavanji poleg osztre zapovedi szv. matercerkve i tak sze ponovimo vu dŕhi i poszvetimo vu teli, naj bi poleg bozse vole sze znali veszeliti nasemi odkŕpljenji. Zmesz obszlŕzsavamo den szedem zsaloszti bl. D. Marije. naj nam ona tŕdi pomaga vu nasem novorojenji, dokecs pride csasz cvetne nedele, na stero z prvim vetjom szprotoletja vu roki dicsimo Krisztusa, kak krala mira dŕsev-noga. Da bi szamo szrca vszeh onih, ki z palmami vu roki hodijo eto processijo, tŕdi naisla ete mir, steroga palme znamenŕvajo!

Po tom pa velki tjeden z szvojov zsaloszťjov, z szpominom najbridkese moke Krisztusove. Stirikrat vu tom tjedni esté dŕhovnik pri szv. mesi na meszti episztole bridko trplenje Jezusovo i poleg sztarinszke navade sze eto dvakrat tŕdi na korusi popeva, naj szí vszaki premislava z potrtim szrcem, kak velka je bila lŕbeznoszt nasega Boga. Szveti grob sze nasztavi, zvonovje zamucsajo i v

temnoj cerkvi sze szamo okoli szv. groba i oltarszkoga szvesztva bliscsijo nisterne szvecse i lampice, naj sze szpomenimo, ka je te grob nam prineszeo szvetloszt szveta ino vu szakramenti zsvocsega Krisztusa. Te grob odicseni je naimre nas szvedok, ki je vreden bio vu szebi nosziti tri dni najszvetese telo Krisztusovo.

Pa pride szobota, na stero sze zacsne nase veszelje. Znamo, ka pride za nasz nova doba, zato nam blagoszlovi szv. maticerkev vüzemszko szvecso, stera nasz opomina na odicsenoga z petérimi szv. ranami sztanjenoga szina bozsega, stera ravno zato osztane na nasih oltaraj do njevogoga vnebohoda i sze vgaszne te pri szv. mesi toga dneva, kda dühovnik ete recsi evangeljoma cste: podigno sze je vu nebesza. Pred blagoszlavljanjom ete szvecse je blagoszlavljanje ognja, kak szpomina lübéznosztü gorecsé i szvetlosztü vekivecsne, stera celi szvet razszveti i z lübeznoosztjov napuni, kak ete ogen vszem szvecsam i lampasom vu cerkvi da szvetlobo, ar sze na te den vsze tü odnet vuzsgejo.

Po blagoszlavljanji ognja i szvecse sze blagoszlovi i i poszveti krsztna voda, ar zdaj, kda znamo, ka Krisztus sztano od mrtvib, — sze moremo naglo pripraviti, ka mo vsze k redi meli, kda de csasz tü, da sze njevoga szv. maticerkev potrdi vu veri ino nove kotrige vzeme k szebi. To iszto znamenüva tüdi poszvecsenje szv. oljov i krizme na velki csetrtek po püspeki, ar po sztajenji Krisztusovom de toga vszega naglo potrebna, kda de sze sirila szv. maticerkev na fundamenti z gorisztanenjom Krisztusovim potüdjene vere.

Po tom sze pa ogłaszijo zvonovje z veszelov allelujov, to je „Hvala bodi Bogi“, ka sze nam je dao na szmrt i je sztano nam ua veszelje i blazsensztvo. Pa to veszelje szü zse vecs nemoremo vu szrce szkriti, ár vö vdarja z nasih szrc i z peszmami, zvonenjom i igrov idemo okoli glaszcesi celomi szveti „Zvelicsiteo je gor sztano.“ Pa popevamo allelujo i vsze ete veszele peszmi notri do riszalov i ne otrüjamo sze veszeliti tomi najveksemi, jezero i deveszto let sztaromi dogodki.

Za tjeden dni po njem mamó belo nedelo, szvetek i veszelje onih, ki szo novorojeni na velko szoboto z szvesztvom szv. krszta i tüdi onih, ki szo vu etom vüzemsz-

kom caszi ob prvim vredni bili z neduzsnim szrcem sztopiti k oltari bozsemi i vzeti tam krizsanoga i sztanjenoga Jezusa szv. telo ino krv.

Ali to je vsze pripravlanje i nadaljavanje vüzemszkoga szvetka — mi szii pa posebno toga dneva namen scsemo pogucsati. Zse pride casz, kda mo szii meli priliko od poszta, od velkoga tjedna, od bele nedele i v nébo zasztopenja goszpodovoga vecs kaj pogucsati, zdaj zacsnimo z szv. mesov velike szobote.

Vnogim sze znam csüdno vidi, ka szv. maticerkev zse v szoboto pred poldnevom veszelo szpeva, ali ki zna, ka szo inda szveta krscseniki vszoboto vecser celo nocs verosztlüvali ino to szv. meso ob pol nocsi meli, tiszti zarazmi, zakaj sze pri etoj szv. mesi zse zvonovje ino orgole znova oglaszijo i zakaj je vu toj szvetoj mesi telko „alleluje“, to je hvalodavanja Bogi. Szveta maticerkev je te, kda szo zse krscsenicje bole mlacsni posztanoli, ino veliko (vüzemszko) nocs ravno tak na pijancsivanje i vnoqe drüqe grehote obrnoli, kak dendenesnji szvelo nocs pred polnocsnicov obrnejo, presztavila eto szv. meso na szobote üturo, naj tiszti, ki to najszvetese delo tüdi na greh obrnejo, na naidejo zroka sze vözgucsavati, ka sze zato klantivajo vu etoj velkoj nocsi, ár nescsejo pred polnocsnicov na pocsitek idti. Na meszto polnocsnice je te na Taljászkom, Spanjpszkom i Francuszkom navada zisla, ka sze szv. mesa v nedelo üturo ob tretjoj ali pol sztoj vöri obszlüzsava na szpomín gorisztanenja Krisztusovoga; na Nemskom i prinasz pa v szoboto vecser mamó processijo i obszlüzsavamo z tem velko nocs nasega odresenja.

Szojo taksi, ki po etoj processiji zse meszo vszivajo tak miszlecsi, ka zdaj zse szlobodno, ali blodijo, ár je ete celi den escse zapovedani poszt zato, ka je Krisztus te den scse vu grobi lezsao, szamo mi obszlüzsavamo nisterne vöre prle njegovo sztájenje ravno za taksih lüdi h volo, ki szo inda szveta ne poznali na to nocs mertücslivoszti. Tak miszlim, ka ravno oni, ki sze tak pascsijo na vecser toga dneva z meszom, szo ga v posztnom caszi tüdi najvecs pojeli, pa bi zdaj to edno nocs scse najlezsi potrpeli, kak stezs szo ga zselni. Csi bi szv. maticerkev vu posztnom vremeni mleko prepovidavala i meszo jeszti dopüsztüla, te bi tej vszakojacska vszi mleko jeli pa bi sze vö gucsali,

ka nemorejo brezi njega biti, kak zdaj od mesza gucsijo. Ravno tak szo vnogi z muzsikov te dneve. Vszaki zna, ka je szigurno prepovedena glaszna muzsika i plesz — to je z larmov prikapcseno veszelje — ete dneve, zna vszaki, ka szo eta dugovanja v tom csaszi prepovedana ne szaino kak prilike greha, nego szama vu szebi tüdi; pa zato csi je kde v poszti kaj taksega, kda bi mogli zsalüvati za volo grehov, ali na vüzemszki pondelek i belo nedelo, kda bi vszaki krscsenik csiszto düsevno veszelje mogeo iszkati, sze zato vnogo krscsenikov naide, sterih pamet ne zarazmi eta ino sze szpozabi zapovedi szv. maticerkve i szvoje nemrtelne düse.

Szamo vören krscsenik zarazmi, kak z etoga vszega szprevidimo, pravi zrok veszelja vüzemszki szvetkov. Szamo vören krscsenik zna, ka kda sze veszeli sztajenji Krisztusovomi ka sze te tüdi veszeliti more szvojemi sztajenji, stereo je vcsino poleg Krisztusove miloscse iz greha. I v tom njegovom veszelji naj bode vsze düsevno i nikaj ne zemelszkoga.

Vüzemszkoga szvetka prvi i drügi den szta znova puniva blazsensztva za vsze one, ki majo krscsanszko csütenje. Ár to szo dnevi nasega pravoga vüpanja, to szo vere nase zagvüsanoszti, ka ne vörjemo zaman vu nasem Zvelicsari.

Vüzemszko nedelo nam szv. maticerkv blagoszlovi meszno brano, naj znamo vszivali z mertücslivosztojv dare bozse, ka nam nebodo na kvar ona, stera nam je Bog na haszek sztvoro. Ki szo mogocsi, oni jagnjetino neszejo k etomi blagoszlovi, ar nasz jagnje poszebno opomina na Krisztusa, od Koga szv. pizsmo pise, ka sze je kak neduzsno jagnje dao pelati na szmrt za nasz.

Szol sze tüdi vzeme po vnogih krajinaj. Szol naime obvarje od pokvarjenoszti i to znamenüva, ka vsze one, ki je vszivajo, naj bozsi blagoszlov obarje od naszedavanja hüdoga düha.

Belice, ali rumenke sze tüdi vzemejo k tomi blagoszlovi, stere pomenijo Krisztusa, ki je z szvoje moci sztano iz groba, kak piscese pride iz jajca.

Szvote mese, evangeliumje i predge vsze od toga gucsijo, ka je nase veszelje z tem szvetkom popuno, steri szvetek je zaloga nasega prisesztnoga gorisztanjenja.

Zagvüsani szmo ka sztanemo, nego kak, to je pitanje; naj szí premislava vszaki szam, kak sze more pripraviti k vüzmi, kak po njem z dobrim djanjom Bogi hvalo dati, ka ednok on tüdi scse z veksim veszeljom sztane od mrtvi, kak je zdaj ma na den gorisztanenhja Zvelicsitela.

Bassa Ivan.

Zakaj sze jaz pri Jezusi rad drzsim.

V.

Zakaj szem v cérkvi rad?
Pitas, povem.
Szetloszt sze tam blisesi
Noes ino den.

Notri v oltári je
Szetloszt doma
Jezus je szetloszt ta
Vszaki to zna.

Jezusa v cerkvi mam,
On tam zsive,
Ki je na trétji den
Sztano z zemle.

Szetloszt pri grobi ga
Vzéla okol,
Ona i v cérkev ga
Vodi na sztol.

Rane nog, rok szo vsze
Dzsündzsavne zdaj
Szuncsevna szetloszt sze
Szkrije njim naj.

Szrce preszmejneno
 Morje nevol
 Od dike szvetnikov sze
 Szveti zdaj bol'.

V vüsztaj bolécsih je
 Lübezniv szmeh
 V boji obvüpat' vecs
 Niscse neszme.

Sz trnjom prevrtano
 Glávo zdaj glej!
 Zvezdatna krona sze
 Szveti nanjej.

* * *

V cérkvi poszvet gori;*)
 Znáte zakoj?
 Kázse: Odicsen Bog
 Má tü pokoj.

Szvetloszt Zvelicsara
 Kázse mi dom;
 Nébo mi kázse, gde
 Njegov vszel' bom.

Záto rad v cérkvico.
 K njemi bezsim;
 Szvetla je eti pot
 Rajszkih viszin.

Szrcsen.

*) Nocs i dén more pred nájszvetesim oltárszkim szvesztvom oli goreti; cse ne gori po nemárnoszti fárnikov, fárniki májo szmrten greh; cse po nemárnoszti dühovnika, dühovnik má szmrten greh. Jezus lübléni, ki od zibeli do groba blagoszlávl vszakoga fárnika, szí zaszlúzsí teliko, ka ga oni pri poszveti drzsijo, cse cérkev neima teliko dohodkov, kabi ob szvojim olje kúpila.

Baruch.

— Pobožna pripovešt. —

u njegovih očeh sje je veselje nato skázalo i silno vtégne roko za tak lepi i lübléni dár.

— On je zsidov, právi te eden decsák.

Barát sje je preszraseno okoli zgledno tak da bi pito, jeli je to isztina? Ár je to nenávadno delo, da bi krscsanszki decsáki zsidovszkoga pajdása med szebom terpeli.

Baruch je tuzsen poszto. Ocsi njegové szo sje szkuzile, vüszta trepetala, tak da bi sje steo britko jokati.

— Ka je tebi imé, moj szinek? szpitáva ga redovnik.

— Baruch, odgovori zsidovszki szin. Szramota i zsaloszt ga je obisla.

— Zsidov szí?

— Ja! ali edna recs je nej doszta, niti to je ne mogo vöpovedati. Meszto njega je eden pajdás pravo:

— Nej je on proszten zsidov!

— Kákxi pa? pita radovedno barát.

Tak . . . ka je ne celo zsidov. Zná sje krizsati pa vu naso cérkev tüdi rad hodi. Pri vszakoj szvetoj mesi je tam nazocsi.

Barát je pazljivo poszlüso brbranje decsakov, je gor pa dol glédao po Baruchi, ki sje je njemi povido.

— Bog moj, ki razni tvojo modro volo? Nezapodlivi szo tvoji szklepi, — pravo je vu szebi, opazávao ice deteta i med tem ga je pitao:

— Baruch moj szin, pa bi ti tüdi rad meo tákse cevco? Ja. No ne boj zsalosztén. Ovo tü más.

I je njemi edno cevco dao. Baruch szilno zgrábi roko baráta tak kak je pri drügi decsakaj vido, kúsno jo je niti ne ednok, nego dvakrat i kak náj bole blázseni právi pomali:

— Hvála, dühovni ocsa!

Vesélje baráta je nikaj ne ménjse bilo, gda je vido, v kak velko blázsensztvo je szpravo decsáka. Odhaja i deca sje dale zmenjajo.

Baruch po mali ide za njim, gléda, gléda cevco i na njem bodocsi kep.

Zsenszka podoba je bila na njem, na rokaj z málím detetom.

— Znáš, ka je na njem? pita ga szoszed. — Glédaj eto je blázsena devica Marija. Málo dete je pa Jezus, jedi-norodjeni Szin Bogá. On je Odkúpiteo, koga szte vi zsi-dovje na krizs razpeli.

Baruch, ki je zse vngó csüo od zsvljenja i del Je-zusa, je pito:

To je on Jezus, ki lübi deco? Jasz bi ga ne prebio na krizsno drevo. Potom povej ti Miska, ka trbe z tem cecvom delati?

— Napelaj ga na edno zsnjoro i obeszi na sinjek. I zajtra i vecsér, kda molis, kúsní ga.

— Ja dobro je, szamo ka mi domá zsidovszke molitvi molimo, té pa nema rada blázsena devica Maria i máli Jezus. Jeli?

— Gvüsno ne, poterdi Miska. No te navcsim na edno lepo molitev. Pravi szamo za menom . . .

— Zdrava bojdi Maria, miloscse szí puna . . .

— Zdrava bojdi Maria, — vcsio sze je Baruch. Dobro-volno i z velkim veszéljom. Za nisterne dni jo je zse brezi vsze falinge znao. I od toga dnéva je vszáko zajtro i ve-csér, kda je szamo priliko meo, i znjegovih ga niscse ne vido dolipoklekno, kúsvó szvetinjico i pobožno molo:

— Zdrava bojdi Maria, miloscse szí puna . . . Csi pa domá to vcsiniti nikak ne mogo, vu cérkev sze je potegno i tam je opravo szvojo molitev.

Ocsa ga eduok dñnok zgrabó, kda je to prepovedano i pred njim zsidovom tak odürno molitev molo. Neszkon-csani csemér ga obleti. Cecvo doli praszne z sinjeka sziná, na zemlo vcseszne, med sztrasnim preklinjanjom vólücsi i Barucha posteno zbije. Máli szin sze je britko joko. Ne telko za volo boleznoszti, nego bole, da je drágo cecvo zgübo.

Zsalosztno je hodo gor pa dol. Telkó je zse vido, ka domá neszme moliti lübléo molitev krscsenikov, ár pázijo na njega. Szkrivoma je tak hodo vu cérkev i tam molo: „Zdrava bojdi Maria.

Pri ednoj priliki je vu na korus pelajocso lüknjico priso. Zkoz máloga okna je szuncsena szvetloszt raszveti-la na korus pelajocse sztube. Pod oknom vu koti je bilo

edno stirikükláto dugovánje. Grdo, prásnato i zpavucsinov navlecseno. Sto zná kak dugo sze zse tam kotalo.

Kak deca, stera vsze scséjo znati, primle Baruch to dugovanje tüdi. Csi gli je puno práha bilo, dönok sze dalo poznati, da je kep. Decsák je zacsno kep briszali i od pavocsine resiti. Poicse edno capo i z tisztoz ga je csiszto. Kda je pa vido, da tak kepa celo szcsisztiti nemre, vö je odiso z církvi i vu blagoszlovljeno vodo namocsi capo i ga ribati zacsne.

Prah je doli odiso z kepa i vidlo sze je málanje. Baruch je od veszelja malo na goriszkricso. Ve té kep pozna! Rávno tiszti, kak je ne szvetinjci bio. Blázsená devica Marija z málim Jezusom. Náglo dolipoklekne i pozbozsno právi:

— Zdrava bojdi Maria . . .

Od toga csasza je on máli kot, steri na korus pela, bio meszto njegove vszakdenésnje molitvi.

Villibald je szpitávo za máloga sidovszkoga decsáka. Z veszeljom je vpamet vzeo, da je vu szvojem szrci krscesnik i vecskrát proszo blázseno devico Marijo, náj szproszi za decsáka miloscso povrnenja, da po szvétom krszti bode batriven, szrcsen i pred szvetom znani naszlednik jedino-rojenoga Sziná Jezusa Krisztusa. Vu ednom pa je tüdi povedo drügim decsákom, naj Barucha vszeposzéd na dobro i na krscesanszko pravico i návuk opominajo, veszijo.

Baruch je veren vucsenik bio.

Devica Maria je njemi vnogo i vnogo miloscse szprávilá i szproszila.

Prisli szo vüzemszki szvétki.

Z pompoz i zveszélím szrcem szo je szvetili krscesniki, ár eti dnévi szo szpomenek ka je obládao Jezus szvoje neprijátele. I zakaj bi je ne szvetili z velkov radosztjov, ve szo njim to tüdi na pamet prineszli, da je krizs obládo poganszkoza polmejszeca to je törszko oblászti.

Baruch sze tüdi vu církev pascsó. Njegov ocsa je rávno na drügom kraji so. Vcsaszí sze je pascsó prek, ali vu církev sztopiti ne vüpaó. Gor pa dol sze szprehájao i csakao, dokecs te zanikojni decsák vöpride. No, te bode jaj-jaj! Vküp ga zmláti, vküp ga sztere! De gvüsno pomlo deuesnji dén té galzszenják! Znam, da vecs nigdár nede

zselo vu církev prekléti gojov (zsidovje tak zovéjo krcse-
nike) idti!

Dugo je csako. Poszlühso je lepe i szercé genlive
peszmi ali njega to nikaj ne prijalo. Nevolo sze csakati.
Notrisztopo, da csi je mogocse, vözribi odnet szvojega sziná.

Poleg sztene sze je celo do oltára privleko, gde ná-
vadno deca sztojijo. Od szrdoszti szvetle ocsi szo hitro
vpamet vzelé Barucha, ki je med decsákmi klecso i vküpsz-
klenjenimi rokámi pobozsno molo.

Decsáki szo na ednok gorisztanoli i k oltári sztopili.
Baruch je gledao na njé. Szpozna, da szam jedini klecsi.
Gorisztáne on tak tüdi, naszledüje njé k oltári, gde szo
szvéto obhajilo to je preszvéto telo Jezusa k szebi vzéli.
I on tüdi z njimi vréd.

Ocsa njegov od szerdítoszti v csobe vje i roké vküp-
sztiszne. Hitro odhaja to je zadoszta bilo, ka je vido. Vu
dühi preklinja, gor i dol po hizsi hodi i csáka szina.

Baruch od toga nikaj neznajocs je priso domo. Szer-
diten zsidov ga biti zacsné. Na zemlo vrzse, bije brse kak
edna divja sztvár. Ne vidi ne csüje od szrdov. Vu csemeráj
zgrábi zsina, tá ga vlecsé k zserjavoju pécsi, stera je za
vüzemszki krüh pripravlena bila, i ga notrivrzse.

Prejdi, ti, ki szi Jehovo, — tak zovéjo zsidovje Bogá,
— zatájo! erjúlo je vu nevtisanoj szrditoszti. Potom pa
zmantrani je na eden sztolec dolszpadno.

Mati njegova i pobezssecs szprávléna rodbina je „jaj“
kricsécsa sztála pred zserjávov pécsjov, z rokámi vküp
mlátivsa je kárala sztároga za volo neszmilene i divjoj
sztvári pripravne szigurnoszti.

Sztári zsidov je eden csasz escse gor pa dol piho.
Gda bi sze malo vtiso, na pamet pride njemi njegovo
grozno djanje, k pécsi szkocsi, náj szvojega sziná odszlo-
bodi z zserjávoga plaména.

— Baruch moj szin, zsives? Hodi vö! Lübléno moje
dete, hodi vö! zshivé! Z veszéljom je ponávlo zdaj:

— Hodi moj Baruch! Odpüsztim ti!

Ali Baruch je ne priso vö, nego razumno, pravo z
plaména:

— Nikaj meni ne. Ogenj meni nikaj ne skodi. Ne
dem vö! Zovte sze krcsanszkoga püspeka. K tomi zse-
enji sze je mocsno drzso.

Odisli szo tak po püspeka.

To delo je pa znano posztanolo. Zvedo je Villibald ocsa tüdi. Vu ednom hipi szta prisla z püspekcom vréd, ki je Barucha zazvao, naj napre pride.

Zsidovszki decsák napre pride i právi:

— Nikaj meni ne. Obvarvala je mené blázsena devica. Kda je mené ocsa moj vu goréeso pécs vrgo, szam szkricso: Divica Maria, pomágaj mi! Potom szam zacsno moliti: Zdrava bojdi Maria . . . Te szam csüo, kak meni nikák právi: Ne boj sze moj veren csasztiteo! I szam vido devico Mario kak sze proti meni nagne i me z szvojjim pláscsom zakrije. Plamén me ne bantüvo, vrocino szam ne csüo. Oh püspek, jasz szam velko hválo duzszen devici Marji dati, záto moli ti tüdi zmenom:

Zdrava bojdi Maria . . .

Tak govorécsi doli poklekne i püspek znjim. Ali molili szo notripridocsi krscseniki tüdi. Villibald ocsa pa od blázsensztva szkuznate ocsi proti nébi zdigne i právi:

— Hválena bojdi szveta devica!

Püspek zgrábijo to priliko i zsidovszkoj familiji na szcré gucsijo. Njihove recsi szo vu dobro zemlo szpadnole, ár sze je familija i z njov vecs zsidovov okrsztiti dalo.

Baruch je veren naszlednik device Marie osztao do szlednjega zdihaja szvojega zsitka. Ka vecs njegovo szlednje zdihávanje je to bilo:

Zdrava bojdi Maria! . . .

Po liszti „Virágos kert“

Dober Prijatelj.

Pod obramov Blázsene Device Marije.*)

Igra v 4 djánjih.

Oszebe.

Jozsef, sostar (decsák).

Linden, tezsák, Jozsefov ocsa.

Vilm } Jozsefovi bratje.
Otto }

*) Vzéto z liszta „Szüz Mária Virágos Kertje.“

Ehrsam, sostarszki mester.

Ferenc } Ehrsámovi decski.
Károl }

Henrik, detics.

Plebános. — Krcsmár. Vecs decskov.

Prvo djánje.

(Sostarszka delavnica; Ehrsam mester, Ferenc i Károl decsáki i Henrik detics; 5. meszto je prážno. Med gucsom delajo.)

Ehrsam. (na vüro poglédne). Tak miszlim, ka Jozsef dnesz pá ne pride na delo. Ka sze je koli zsnjim vcseraj zgodilo? To je pa zse li prevecs.

Ferenc. Goszpod, nikaj njim morem ovaditi, da mi krscsanszka duzsnoszt zapove, naj ji na to opomenem. Jaz szem csüo, ka József szlobodno-miszlécsih szpráviscsa pohája i brzesasz je vcseraj tüdi tam bio, záto je zdaj pá vöosztao.

Ehrsam. Goszpodne, bi to mogocse bilo? Franc? Bi tak globoko szpadno té cslovek? Zse dávno szem v pamet vzeo, ka po sztrmoj poti dol ide, ali to szam szí pa itak ne miszlo, kabi zse tak globoko priseo. — (Po krátkom pocsinki) ali ve dopunim moje zse dugocsaszno nakanenje, odpüsztim ga. (Mocsnej) Tisztí cslovek, ki szvojega Bogá zataji, nemore zmenov pod ednov sztrehov prebivati.

Károl (goszpodi edne dogotevlene csrevle prekdá). Goszpod, zse szem dogotovo.

Ehrsam (Gda bí je pogledno, je dá deticsi). Ti Henrik razszvetli té csrevle i je odneszi goszpodi dvorszkomí v Stille.

Henrik. (csrevle vzeme, odide).

Ehrsam. Edno leto dela zse Jozsef primeni; doszta nevol je, isztina, ne bilo zsnjim. Ali moliti ga je vtrága bilo, csi je glih po nedelaj pri szvétoj mesi bio. Nikaj sze neimamo csüdivati nad tém, ka je na to priseo; zamerkajte szí to dobro, ka ki ne moli, je pogübleni; zanjega ne ga vecs resilne skéri; on vszakov sztopnjov globe pride k vrtéli pokvárjenja.

Károl. Jaz pa miszlim, goszpod, ka József escse ne z cela pokvarjeni; on je escse dobroga nakanenja.

Ehrsam. Bog daj, kabi tak bilo; ali jaz szem drugoga mislenja.

Károl. Sztávim sze, ka sze Jozsef pobolsa. Mam na to szvedocsánsztvo. Csi goszpod dopúsztiyo, povem, ka.

Ferenc. (Proti Károlí kimajocs — na goszpoda sze zanicslivo szmehé):

Károl je vseraj brscsasz nebeszko prikázen meo v cérkvi.

Károl. Szamo sze norcsári! Cerkveni zrák je bole na zdrávje cslovecsoj dűsi i cslovecsemi teli, kak kresmeni din. Videnja szem ne meo, ali záto sze li vűpam, ka Jozsef ne bode pogűbleri, da on pod ednov visesniov obranbov sztoji. Jozsef je Marijin; ki pa pod njėnov obranbov sztoji, ne pogűbi sze, csi glih globoko szpádne. To jezero jezér prilik dokázse. Razlozsim, ka od Jozsefa znam. Láni v leti eden zaodvecserek szva sze z Jozsefom v blizsánjem logi sétala. Te escse ne meo tak pokvarjenoga szrca. Med gucsom je naprej-prineszeo szvojo rojsztno veszniesko, — tak sze mi zdi: Marijin-dol sze zové — i szvoja delinszka leta. Pripovedávao mi je, kak szo ga mati na prve molitvi vsili i kak je dvoro g-plebánosi dri szvétoj mesi. Gucsao mi je od szvojega prvoga szvetoga precsiscsávanja, i ka je té dén na szébe vzeo Marijin skapulér. To mi je tűdi povedao, kak je szlovo vzeo od rojsztne hizse; szkuzécs ga te mati blagoszlovila i proszila, naj obecsa, ka szv. skapuléra nigdár dol z szébe ne dene. Poszėbna lűbav do matere je v Jozsefi ono dobro nakanenje, od steroga szam gucsao. Z gucsa njegovoga szem to v pamet vzeo i escse mi je obecsao, ka z lűbavi domiateré skapulera nigdár dol szébe ne dene. Da je tak sztálno to obecsao, vűpam sze ka skapulér noszi i potom resi sze.

Ferenc (szmehé sze). Morem sze szmeháti, csi glih je ne szmeha vredno delo to. Tvoje pripovedávanje je fabula! Kak szí li mores kaj taksega nemogocsnoga premislávati; nemoreta dvá szűknjeniva falácska tak velike moci meli, to naj szamo sztáre mamice verjejo.

Károl. To ne popiszano, kabi mocs v tema dvema szűknjenima falácska bila; to je kriva vera, za volo stere sze vnogi z skapulera norca naprávijo. To tűdi nisese neprávi, ka bi dika, stera na tiszte pride, ki od krála dobleni zselezen krizs noszijo, v tom zseleznom krizsi bila. Ne

szprávi zselezo, nego tá prilika diko, ka je od krála dohleni dár. Kak té krizse král, tak skapuler nebeszka kralica, blázsená Devica Marija dáva. Ona posebno obranbo obecsá njega noszécsim i odszlobodjenjé z pogüblenja, ki v njem merjéjo. Vnogokrát sze je zse zgodilo, ka szo sze tisztí, ki szo skapuler noszili, povrnoli i pokorno mrli. Za toga zroka volo sze vüпам, ka Jozsef ednok nazáj na dobro pot pride, da Marija szvoje obecsánje verno szpunjáva.

Ferenc. (Escse sze namali norcsári). To je lehka pot v nébo priti.

Károl. Ne rávno. Nasa szv. vera nasz vesi, ka szamo sze tisztí zvelicsá, ki je, kak dober krscsenik zsivo, ali pa kak pokornik mro, i rávno tá miloscsa je obecsána tisztím, ki skapuler noszijo.

Ferenc. To je kaj drügoga; tak bi ga jaz tüdi na szé vzeo, gde sze dobi?

Henrik. (z lármov pride v delavnico) Jozsefa szo vlovili. Rávno zdaj szo ga gnali trijé redárje na lanci.

Ehram. Za bozso szvéto volo! Sziromák Jozsef! Szi ne csüo, zakaj szo ga vlovili?

Henrik. Vnozsina, stera ga szledila, je od toga guesala; tak szo szi gucsali, ka je veseraj na szprávisci szlobodnomiszlecsi govorio, i v szvojem govori je vero na spot devao, tivárise je gori hujszkaó, naj szveckoj oblászti protisztánejo, za toga zroka volo szo ga redárje vlovili. Grozno je bilo to hojo glédati, Na Jozsefi je szamo telko oblecsa bilo, ka njemi je nágoto zakrio; tak miszlim, ka szo ga redárje z posztelé potegnoli. Krv je v vecsih mesztaj z njega tekla. Redárje szo ga komaj pred szébe dobili, posztávlao sze je, tak dabi odnoro.

Ehram, Ferenc i Károl (na ednok) Zsalosztno! Sztrabsno! Neszrecsen mladéneec!

Ehram (Zburkano). To zanikojno szlobodnomislenje! Keliko düs escse porrbí! Zaisztino vragá delo je to!

Ferenc. Nájbole sze mi szirota mati milijo. Csi to zvedijo, szrcé njim poci od zsalosztí.

Károl. Oh ne szpadnimo v dvojnoszt! Tá vremenitna kastiga njemi znábíti na vekivecsen haszek bo. Ve bomo szziromáki pomágali, kak mo li mogocsi; molili bomo zanjega, naj na pot vere i jákoszti sztopi. Bozsa mati je

escse nikdár ne osztávila szvojege varvanca: Jozsef de tñdi szküsávao dobroto njenoga materinszkoga szrca.

(Zagrinjalo sze dolpúszti.)

Drùgo djánje.

(Hizsa Linden tezsáka. Vilm ino Otto.)

Vilm. Dnesz sze je znova zsaloszt púsztila na naso hizso. Keliko britkoszti i kak veliko zsaloszt szprávla nájni brat Jozsef nasoj rodovini! Mati nam zse dve leti pocsivajo tam vñnej na pokopaliscsi. Szzirota! Szrcé, z sterim szo tak goréce Bogá lùbili, njim je od zsaloszt pocsilo, gda szo lùblénoga szina delo csùli. Kak dober i jaki mladéncsek je bio nájni brat, gda je z rojsztne hizse odiseo! Jaj! Za nikeliko let je neveren posztao, i ocsitno je hujszkao proti szveckoj oblászti, na szlednje je pa v vozo priseo. Oh dabi njemi sztarisi bár ne dopúsztili, kabi v tihinszki kráj so!

Otto. Poiniri sze Vilm, sztarisje szo ne zrok tomi. Oni szo ga z vszov szilov nazájdrzsali, pa je ne steo domá osztáti; pa zvñntoga je escse potrebno bilo naj odide, ovak bi sze mestrije ne mogeo vñnavesiti.

Vilm. Prav más, sztarisje szo nikaj ne krivi. Gde szo pa resz ocsa?

Otto. Pa neves? Goszpod plebános szo jih dáli k szebi prizvati, od Jozsefa szo niksi glász dobili.

Vilm. To je zaisztino novina! Ka szo koli dobili? Brscsasz szo vozni dñhovnik pá g. lebánosi pizsali.

Otto. Ve zse zvedimo. Ti szí jako radoveden.

Vilm. Edno le scsém Otto opitati? Szi ne vpamet vzeo, ka ocsa od dnéva do dnéva vszigdár hñje vövidijo, bojim sze, ka na to pridejo, kak mati.

Otto. Vzeo szem vpamet. Bog vari, kabi escse njih zsaloszt v grob szprávila! Vilm moliva! To je nájbolsi nacsin, z sterim ocsi lehko pamágava; szamá szebé pa obsuvava, naj v neveren vrtél ne prideva, kak Jozsef. Áh, ali ka va szí té zsalosztne miszli naprej jemála? Tak zadoszta nevol máva. Rájsi szí edno szpoveavja!

Vilm. Dobro je. Ali Marijanszko peszem.

Otto. Naj bo.

Vilm. Te pa zacsniva. (Marijino peszem szpevata.)

Linden. (Na konci peszmi notrisztopi). Dobro je tak, szinki moji, li goréese csaszlita Blázseno Devico Marijo, csi ne z molitvov, pa z peszmov. Oboje sze njoj dopádne. Zagotovo nasz pomore i veszélje nam vu hizso prineszé, csi homo jo sztanovitao proszili. Nad nami sze túdi szpuni recs szv. Bernáta ka blázseno Devica Marija escse nikoga ne osztávila, ki sze je njoj preporocso; ne zovémo jo brezi zroka za „pomocsuico krscesenikov“ i za „trostarco nevolnih.“

Vilm. Ocsa, ka ka szte tak veszéli, morebit szte z veszélím glászom prisli?

Linden. Tak je; hvála Bogi! od Jozsela nikaj veszélloga mam praviti. Goszpod plebános szo od szvojega prijetela, ki szo dühovnik voznikov pizsmo dobili, v sterom to sztoji, ka szo Jozsefa té dni z voze odpüsztili; za volo dobroga oponásanja szo njemi pol leta ne notriracsunali.

Vilm. Szto to precaszúti goszpod túdi pizsali, ka Jozsef pá verno szpunjáva szvoje verszke duzsnoszti?

Linden. To sze je lebkaj escse ne zgodilo, ali da je dobroga oponásanja bió, szlobodno sze vúpamo, ka sze z G. Bogom zmiri.

Otto. Ocsa, bi ne dobro bilo, csi bi njemi pizsali?

Linden. Ne, to nevesinimo; li molimo za njega. Pizsma poszlana szo nam tak vsze nazájprisla sztém napiszkom „imenüvani je nescse gorivzéti.“ Csi njemi kaj trbe, vozni dühovnik sze zse poszkrbijo za to. Pa to je túdi mogocse, ka drügo ne, ka de domá.

Vilm. (szilno). Lübléni ocsa, jaz znam, kak mi to vsze vónaprávimo. Pokojna mati szo nam vnogokrát pravili: Molite sze k blázsenoj Devici Mariji pa sze vam vsze poszrecsi. Napadnimo Marijino szrcé! romjimo v log k „csüdodelnomi kepi.“

Otto. Ja, ja, vlog k Blázsenoj Devici! To dobro bo.

Linden. Jaz túdi z vama idem; v nedelo po ránoj mesi idemo. Bog daj, kabi po prosnji Blázseno Devico Marije za Jozsefa po tih vnogih sztiszkej bolsega zsitka zorja pocsila.

(Zagrñjalo sze dolpüsztí. (Dale.)

Szrcsen.

Po Mariji k Jezusi.

zv. Filip Nerejszki nasztavitel Oratoriancov je jáko polūbo ednoga mladénca, po iméni Baronius Caesara, ki je pobožsna, gorécsa kotriga bio družsbe njegove; krotkoszt i prosztoszt njegova sze je nasztaviteli dopádnola. Vesenjé je izvrsztno opravo i znanoszt pa njegov szvéti zsitek szta ga escse na veliko kardinalisko csészt zdignola.

Baronius Caesar je szledkar zbetezsao; od dnéva do dnéva njemi je vszigidár hūse bilo, csi li szo vracsitelje

Szv. Veronike robeč.

vszo mogocse vrásztvo i skér szí vroke vzéli naj bi gazvrácsili. Zse szo redovniki miszlili, ka nega pomocsi vecs zanjega, mogeo de v tom betégi z szveta ita. Szv. Filip, ki je jáko rad meo Baraonius Caesara, je jáko tuzsen grátao i preszrcsno sze molo k lūblénomi Jezusi „Obdrzsi mi Caesara, daj Caesari nazáj zdrávje.“ Ali z obsztom je molo, Jezus ga ne poszlühno, betezsniki je nikaj ne lehze bilo.

Filip neobvūpno dale moli, betezsniik pa dale trpi, pomocsi pa nigde ne.

Na ednok szv. Filipi na pamet pride ka de mater proszo, naj sze moli k szini za ozdravljenje Baronius Cae-

sara. I glédajte dūse, po krátkoj molitvi betezsniki bole gráta i celo ozdrávi.

Marija veliko mocs má nad Szinom, on jo more poszlühnoti, ve njemi je teloven zsitek dála, tritreszeti let ga hránila, escse pod krizsom sztála, gda je mirao za nasz; bi sze te nájbolši Bog z te njéne dobrote mogo szpozábiti i njeno prosnjo ne poszlühnoti? Oh nigdár ne!

Marijin.

Jezusovo krotko Szrcé pomágaj ti mené!

semernomi csloveki gledalo kázsejo, kabi sze pogledno, kak raztégnjen, preobrnjen celo divji obráz i pogléd je dobo po szrditoszti. Csemér njemi tak szedi na obrázi, kak kacsá na szunci v káksoj pasziki.

Cse je zse obráz tak grdi, kama szamo en del csemérov pride, káksa more te biti dūsa, gde sze zlezsejo csemérje i odket kak potok z vretine po celom teli raztecséjo. Ka kak grdo vrág tam notri lezsi ino sze napinja i szvoje csemére v nász dáva, ne zselem nikomi to viditi.

Cse bi na ednom küpi gnoja na szterom vsze samrijo csrvjé escse te hūdi dūh lezsao, te bi tak namali prerazmeli, káksa je nasa dūsa, gda nasz csemérje razkápajo. Znam, ka szí nihsese ne zsele té grdosztije v dūso pūsztití! Znam to z toga, ka vszakoga vidim, ka sze szkrbno szmrdlivoga gnoja i blata ogible, naj sze njemi gor na csrevel ne zgrábi — csi sze zátó zse csreveo mili csloveki, kabi szí ga ne rad zovlacso, te miszlim szlobodno trdim, ka de sze njemi nemrtelna dūsa tūdi milíla, ka jo ne zovlácsi, stero je Jezus pri szvéto m krszti tak lepo oprao, ka tak lepoga na szveti níkej nega, kak ona po miloscsi oprána dūsa cslovecsa.

Cse szí pa nescsemo dūse zovlácsiti, ne pūsztímo hūdoga v njo, kabi sze tam razpresztírao i nász na greh napelávao. Proti njemi moremo sztánoti. Kak? Kak v pamet vzememo, ka nasz níkej zse nadígáva, te bezsimo!

Kama? K Jezusovomi Szrci, stero sze ne szrdilo, csi szo ga glih ospotali, sztrjom koronali, krizsali, morili. Tü szem moremo bezsati, tü je tiszta velka mocs stera hüdoga dühá vrzse, nász pa gorizdigne. Jezus je pravo „Vido szem satana, kak bliszki dol z nébe szpádnoti“ i znova „breziméne nikaj nemrete“. K Iezusi, k njegovomi Szrci bezsimo záto dragi krsceseniki, cse nescsemo szí düse po cseméraj zovlácsiti i ponizno i sztalno i goréese kricsimo k njemi, gda nasz kaj zacse csemeriti „Jezusovo krotko Szrcé, pomágaj ti mene.“

To na pomocs zazávanje, cse je sztanovitno odzsené hüdoga sz szrdámi vréd.

Szv. Mati cérkev nasz vsi ka je „Szrcé Iezusovo potrplivo i puno szmilenoszti“ (litanije Szrcá Iezusovoga) toje kazse nam potrplivoszt i dá nam szmilenoszt, gda je na pomocs zazávamo.

Oh hodomo vszi zburkani k krotkomi Szrci Iezusovomi i kricsimo zavüпно: „Jezusovo krotko szrcé, pomágaj ti mené.“

Szrcsen.

Miszel na Jezusovo poniznoszt!

Jezus Bogá Ocsé bogat szin — je v edne szíromaske device utrobi.

Jezus Goszpod nébe i zemle — v szmetljivoj stali med zsvinov v prozti jaszlicah v plenice poviti lezsi.

Jezus nemrtelen Sztvoritel — má mrtelno telo.

Jezus te náj szvetesi — prebiva med gresniki.

Jezus vszega imajitel i blázsensztva pipravitel — je v nájvéksih nevolaj.

Jezus vekivecsna pravica — je ogrizávan, lazsejo nanjega.

Jezus delivec zsitka i dike nebeszke — je na szramoten krizs pribit.

Zakaj je bilo to szrcé tak ponizno?! Kabi sze tvoje oh gresnik ne gíz dávalo. Ali vüpas morebit drüge zavrzsti,

szebé za velko drzsati, sz pobožnosztjov sze stimati, szebé nad drüge posztaviti, vüpas to vsiniti i szlem gizdávím szrcóm pred poniznoga Jezusa pokleknóti? Ne genejo te njegove mile recsi, z sterimi te tak lübléno proszi „Vcsite sze od méne, ár szem jaz poniznoga i krotkoga szrcá.“

Oh naj te gene tá prosnja i proti gizdoszti za orozsjé Jezusovo krotko szrcé szí vzemi na jezík i zavüпно i dosztakrát szí zdihávaj vu szküsñjávaj proti poniznoszti „Poniznoga i krotkoga szrcá Jezus, vsini moje szrcé tvojsi szrci szpodobno.“

Marijin.

Prepovedane dni gosztüvanja ne szlüzsi.

Szvété Materecérkvi péta zapoved nam pod szmrtním grehom prepöve glasno szvecko razveszeljávánje 1) *od prve advenszke nedele do pondelka po prvoj nedeli po trejkrálih i 2) od pepelnice do pondelka po prvoj nedeli po vüzmi, po tak zvánój beloñ nedeli.* Kresmár ki v tom prepovedanom vremení igro má, goszlar ki igra, mladina, ali sto koli, ki plése szmrtno zagresi. Ne poszlühnejo tei szv. materecérkvi, stera to vcsi, ka je Jezus vcsio i tak Jezusa zavrzsejo, gda njéno zapoved prelomijo.

Záto je to prepovedano vremen notri vpelano, kabi szí krsacsanszke düse k bozsicsi od lübavi bozse premislávale, stero je szin Bog do nász vöszkázao, gda je osztavo lepa nebésza i na té nevolen szvet trpet i mirát priseo, kabi mi ednok blázseni bili; k vüzmi pa od nasega od mrtvih sztanenja, naj bi sze düse nase za odicseno gorisztanenje szkrbele. I ka vidimo? Té velike szvetke sze nájevcs pijanoszti, necsisztocse doprneszé. Sziromák Jezus, v zibelki lezsis, mraz trpis, pa plésejo okoli tébe zse na Stevanovo, treh královo i prle escse, vnogi na sztáro leto zse!

Sziromák Jezus z groba sze zdignes, odicseni szí i z veszéljom kázses düsicám odküplením grob szvoj i právis vas grob tüdi táksi bo, lübite me — i düsice odküplene

sze komaj vsákajo, kabi predga minola na vüzemzki pondelek i bi sze odprlo plesziscse, gde njim ne trbe odicsenoga gorisztanenja, nego szvecke tepesije.

— Sziromák Jezus, csi trpis ne márajo za tébe, cse sze veszelis te osztávijo i nescsejo sze pri tebi z peszmami z molitvami veszeliti — vredni szo te ti oszkrunjenci tvojih velikih szvétkov? Nikak ne!

Krscseniki verno zdrzsimo to péto zapoved i v tom vüzemzskom vremeni na szvecke igre i plesz neidimo pred pondelkom, steri je po prvoj nedeli po vüzmi i te túdi szamo v postenoj szvádbi sze je szlobodno posteno i trezno veszeliti.

Edna Zdrava Marija.

Po puntariji vszigdár veliki zgübicsek má szv. mati-cérkev, posebno je besznela proti njj v oszem nájszetom sztoletji francoszka reberija. Szto i szto dühovnikov szo na moriscse zvlácsili i szpomorili neverni liberalci. Med temi postenja vrednimi dühovnikmi je bio Raclot dühovnik túdi mantrik.

Gda bi ga l. 1794. dec. 8-ga pred szodnijo pelali, edna mláda zszenszka sze je priblizsávala k njemi, stera je to návado mela, ka je dühovnike z grdimi spotlivimi recsmi drázsila. „Radi bi csüli — kricsala je med strahsnim kunenjóm — kak bode té pop govorio.“ Raclot, kak je szledkar tá zszenszka száma vadlúvala, je en nepopiszliv pogléd vrgeo na njo i njoj pravo „oh molite za méne.“ „Sto? . . . Jaz? . . . Za tébe? . . . drla sze je tá divja zszenszka.“ „Ja oni, postüvána goszpá, odgovori dühovnik — naj molijo szamo edno „Zdravo Marijo“ za mojo szizromasko düso stera za malo vremena pred bozsi szod pride.“ Na to zszenszka odgovori: „No dobro je, vcsinim.“ Ali komaj je obezsala, zse sze szpreobrnuola.“ Vküp je roké szklenola i molecs i jocsics je szprevodila dobroga dühovnika na moriscse.

Szmrt poboysznoqa dühovnika jo je na poboyszsen zsitek

genola. Osztávila je prvejšo grehsno pot i sze je szmile-
noszti delam prekdála. Za zadosztacsinenje szvojih grehov
je vszako leto v Maria Einsiedeln romala i to dugo pot
peski napravila, po poti beracsila, csi je li zadoszta
prémozsna bila.

Escse dnezš dén szi gucsijo Mirepoix-a sztanovniki od
té velike pokornice, stera sze velike sztaroszti vesákala, i
veliko pokoro do szlednje vüre delala. Szmrt njoj je lehka
bila, Jezusa je kszebi vzéla i zsnjim mirovno potúvala na
ov szvet pred mili szod, gde jo zagovorila tiszta dobra
Marija, steroy naceszt je vtisztom hipi zmolila edno
„zdravo Marijo“, gda szo milijoni zavrgli dühovnike i vszo
krscsanszko katolicsanszko pravico.

Po liszti „Virágos Kert“

Marijin.

Pokore szvesztvo.

III.

Molitev pozsalúvánja.

Veszkoncsano dobrotiven i szmileni Bog! jaz nevolen
gresnik szi z poniznosztjom pokléknem pred tvoje
szvéto lice ino kak raszipni szin kricsim k te
bi: „Ocsa moj! pregrehsó szam, ne szam vreden,
ka bi sze za sziná tvojega imenúvao!“ Oh kak
vnoga je moja hüdoba, kak velki szo moji grehi, kak
globoko szam sze pogrózo! Z onoga vrtéla, vu steroga
szam sze neszpametno szüno, sze z szvoje moci odszlo-
boditi nemrem. Zató ob dobrotiven Ocsa! ponüdi meni
szvojo roko, podpiraj mené, tvoje nevolno grehsno dete.
Raztopi szrcé moje vu ognji lübéznoszti, naj bi hüdobo
szvojo britko objokao.

Lübléni Ocsa! kak dobrotiven szi bio ti proti meni i
jaz szam z nezahválnosztljom placúvao tvojo dobroto! Ti
szi méne na kep i szpodobnoszt tvojo sztvoro, vu neduzs-
noszt i z miloscsöv obleko mojo düso pri szvétom krszti;

jaz szam pa oszkruno kep tvoj z grehom, i milosztno opravo moje duse z hűdobov zavlácsó. Oh kak vnogokrát i kak jáko szam te jaz zbantűvao! Ali ti nescses szmrt gresnika, nego naj bi sze povrno ino bi zsivo. Zátó^o vu tvojoj neszkoncsanoj milosczi sze vűpajócsi k tebi kricsim! Ocsa moj odpűszti mi, vzemi me nazáj vu tvojo miloscso :

Oh Jezus, Zvelicsitel pogűbtenoga cslovecsánszkoga národa! na ono tvojo lűbézen, z sterov szzi nigda povrnjene gresnike k szebi prijao i z tűjimi k ednom sztoli szzi szedo, proszim tebé, nezavrzi mené nevolnoga gresnika i bojdi mi szmileni. Zmiszli szzi na krvávi znoj steroga szzi za moje grehe na Olivetszkom bregi pretákao, zmiszli szzi na szkuze, stere szzi nad zgűbtenov ovcicov pretocso, zmiszli szzi na trplejnje, stero szzi vu tvojem zsvlejnji od hűdoga szveta mogao gorivzėti, i nedopűszti, ka bi té znoj krvávi, té szkuze, to trplejnje za mojo dűso va kvár prisla! Oh kak britko more biti moje pozsalűvánje, csi zracsunam one neszmilene vdárce, z sterimi szo szvéto tejlo tvoje za méne vmárjali, — csi glédam osztro trnje, sterih korono szo ti na glavo potehzsili, — csi vidim prezsemeten krizs, steroga szo moji grehi na tvoje rame polozsili. Oh moj Jezus! kelko kaple krvi szzi ti sztocso, telko szkuz bi mogo jaz tűdi prelejáti, csi sze zglédnem na Kálvário i zmiszlim szzi, ka szo te tam grehi moji rázpnoli, i za volo moje hűdobe szzi mogo spotlivo szmrt gorivzėti! Oh gda bi sze znao tak britko jokati, kak Peter; tak szkuzé prelevati, kak pokoro csinécsa Magdalena! Zdihávam szzi z pokornim publikánusom. „Goszpodne! bojdi szmileni meni gresniki!“

Dűh szv., vretina vsze miloscse, kak dosztakrát szam zaprávlao tvojo miloscso! Ti szzi me vu szv. krszti za cérkev bozso poszvéto, jaz szam jo pa z szvojimi grehi oszkruno. Ti szzi vu mojem szrci vuzsgao szvetloszt vere i pravice, jaz szam pa lűbo dela temice. Ti szzi me vu szv. férmi za Krisztusovoga vojáka posztavo, jaz szam pa neverno odsztavo krizs ino szam sze vu szlűzsho satana pogodo. Ti szzi me z blagoszlovom obdeljávao, jaz szam szzi pa z szvojimi grehi preklénsztvo zézvao na szébe. Oh dűh lűbéznoszti, szmiluj sze meni! Sztrszni szrcé moje z bojarnosztűjov od szoda, napuni dűso moje z sztrahotov

vecsne pravicsnoszti, vuzsgi znova dolvgásneni ogen bo-
zsánszke lübénoszti vu mojem szrci. Amen.

3. *Mocsna oblüba.*

Csi kaj prav z szrcá pozsaltjemo, od onoga bodemo
sze ogibali, ono vecs vesiniti nescsemo. Vu szpovedi vesi-
njeno oblübo zdrzsati je nej rávno lekho delo. Kama duzse
je lezsao cslovek vu grehi, tem bole zsmetno sze odszlo-
bodi z njega. Návaden gresnik pa celo szvojo volo more
vküpszpotreti, csi scsé szvoje navajene grehe ta püsztiti.
Kak da csi cepika zse korenjé püszti vu zemli, te sze
zsmetno dá vöszkübnoti, tak csi szo grehi zse szrcé opleli,
te sze zsmetno z njih odszlobodi. Mi gresnicje szmo vno-
gokrát szpodobni k szpajocsim vucsenikom na Olivetszkom
bregi. Gda je zbüdo nje Goszpod, te szo zsalüvali, szra-
motili sze, ka szo tak szlabi, ali csi szo glih previdli szvojo
szlaboszt i njo pozsalüvali, szfalila njim je mocs i oni szo
znova zászpali. Záto njim je pravo Goszpod: „Düsa je
toti pripravna, ali telo je szlabo“ to je: steli szo obládati
szvojo szlaboszt, ali ne szo meli zadoszta moci, ka bi
telo obládali. Z priszpodobnim tálom mi sze tüdi vecskrát
z gresnoga szna gorsztepémo, szramotimo sze, scsémo sze
pobogsati; ali szebé szplój vkrajodtrgnoti od greha, szvojo
volo szplój na dobro vugibati, na to sze za szlabe csütimo,
ár szmo sze po návadi vu greh zalübili, steri sze je kak
kacsa vpleo okol nasega szrcá, ali kak szv. Augustin
právi: „Návaden greh, kak kameni krizs tehzi, tak ka
szi ga nemre szam odválati, csi szamo, kak angel kamen
Krisztusovoga groba, zgoránja miloscsa ga neodvála“. Tak
bozso miloscsa potrebüjemo, naj bi ona podpérala naso
szlaboszt, ino vu opesanji okrepila.

Ovo pred vász posztávim nisterne példa, kak more
mocsno oblübo zrdzsati, naj bi sze na priszpodobno csi-
nenje pobüdili.

Gda szo sze Izraelci pod ravnanjom szodcov na bol-
vansztvo dáli, za toga volo je Bog njé dao vu roké njuvi
nepriátelov i oni szo med sztiszkávanjom etak kricsali k
Goszpodi: „Pregrehsili szmo, vesini z nami, kak sze tebi
vidi, szamo zdaj nász odszlobodi!“ Eta govorécsi szo krive
bolvanszke bogé odsztavili ino szo právomi Bogi szlüzsili.

I Bog sze szmilüvao nad njuvov nevolov. Tak mores i ti gresnik csiniti: vsze krive bogé vküpszpotrejti, zdajsnje grehe, vu stere szí zalübleni, mores odsztaviti, hüdo pajdástvo zavrzsti ino szamo Bogi jedino szlúzsiti; szamo tak nájdes pri njem szmilenje. Ali k szpovedi hoditi vszaki dén, vu szrci pa nadale do blizsnjega csemére nadájati, dale pijancsivati, ruzsno preklinjati, to je ne mocsna oblüba, nego debela lázs, z sterov szí steo Bogá zapelati, ali szamo szí szam szebé oszlepio.

Raszipni szin vu szébe povrnovski je eta gucsal: Gorisztánem i so mo k mojemi ocsi.“ To dobro nakanenje je tekáj szpuno. K ocsi je pot duga i tezska bila, sztroska je pa ne meo, ka sze mogao na kodivanje dati. Bogat i lepo oblecseni je odsztavo ednok ocsinszko hizso, kak cotav szíromák sze zdaj vu njo nazájpovrno. Kak je mogeo trepetati na ono miszel, ka do njemi pravili ocsa, kak do ga glédali poznánci, gda de sze z njimi vu tak zapüscsenom sztálsí szrécsao. Ali njega je vsze to ne odvrnolo od szvojega mocsnoga nakanenja, k ocsi sze nazájpovrno. Ka szí je goridjao, to je doprneszo. Tak je vreden, ka bi ga pred nesztálnoga csloveka vu mocsnoj oblübi za példo posztavo. Szvecki pogléd, kriva szramota tüdi to sepece vu vüha gresniki: Ka do ti lüdjé pravili, csi sze nájednok odtrgues od tvoji pajdásov, csi te vecs nedo vidli vu kresmi. Kak do sze szmejáli z tébe, csi bodes sze prosztejse oblácso, v cérkev hodo, bogámolo. Vszafelé cone do ti zmislávali, ali neposzlúsaj njé, nego jedino tvojo düsnoveszt, stera te na szpreobrnjenje opomina, nej szveti, nego Bogi sze mores poviditi.

Kak je Zakeusa szrcé prvlé k bogásztvi prirascseno bilo i dönok, gda ga je bozsá miloscsa preszvetila, eta je pravo: „Goszpodne! polovico vrednoszti moje dám szíromákóm i csi szam koga vkom znoro stirikrát telko njemi nazájpovrném!“ I Iezusi sze povidla tá oblüba, záto ga je potrostao govorécsi; Dnesz je zvelicsanje vcsinjeno etoj hizsi.“

Gda bi od ednoga püscsenika szpitávali, stera bi bila vu nébo pelajocsa teszna pot, on je etak odgovoro: „Nasa nagnejnja obládati, hüde návade vtreti, zsarécso telovnoszt vgasziti i volo naso szpvoj na Bogá zavüpati i vsze to z mocsnim nakanejnjom doprneszti — to je vu nébo pela-

jocsa teszna pot.“ Po toj poti more vszaki gresnik hoditi, na steroj njemi nájvecs hűde návade prizadevajo, kak trnje njegove sztopáje vu naprejidenji nazájzadrzsáva.

Za pobogsanje naszledűvánja vrejdnó peldo nam dáva szv. Augusztin, ki szam právi od szébe, ka je tak nava-jeni bio na priszéganje, ka je z njim dosztakrát pregrehsó. Ali po szvojem szpreobrnenji je z szébe celo vöztrebo to hűdo návado, tak ka je szledi lehko piszal od szébe : „Sto je csűo mené zdaj priszégati? Pa szam nigda szplój navadjeni bio na té greh. Ali od prve minute mojega pobogsanja szam sze vojűvao proti tomi grehi i vu vojűvanji od Bogá pomocs proszo. I Bog mi je dal szvojo pomocs ino okrepo tak, ka mi je zdai nikaj nej lezsejse, kak ne priszégati. Opominam vasz záto nigdár bojazno nepravte : Sto bi mogao to ali pa eto odsztaviti?!“

Szv. Bernát pa eta právi : Nikaj nega, ka nebi mogli z mocsnov volov, szkrbnim delom z pomocsjov bozse miloscse doprneszti. Pravico teh recsih je szpoznáo pri ednom gresniki. Ednok je eden návaden gresnik prihájao k njemi, ki je sészto bozso zapoved z szebom zse dugi csasz vszaki dén prelomo. Zsalosztno sze tozso, ka je na telko rob toga greha, ka nestima, ka bi sze od njega szamo eden dén mogao zadrzsávati. I té szvetnik je pred njega posztavo, kak szí podkopa zdrávje z tém grehom i kak prevecs zbantűje z njim Bogá, i te je mocsno na njega zapovedao, naj sze zadrzsáva tri dni od toga greha na csészť szv. Trojsztvi i Krisztusovomi britkomi trplejnji, ár szamo tak dobro szpoved oprávi. Po trej dnévaj nazájpride té gresnik i pripovidáva, ka szponim na Krisztusovo bicsűvanje z trnjom korouanje ga je vu vrejmeni szkűsáve na telko pomoglo, ka sze tri dni od toga greha zadrzsao. Szv. Bernát ga zdaj znova opominal, naj bi sze tri dni po tom na csészť Bl. D. Marii, po tom pa tri dni na csészť szvojemi angeli varűvácsi i tak vszigidár na tri dni dale zadrzsávao. Gresnik je z dobrim nakanejnjom gorivzeo tanács, i od szvoje hűde návade sze naszkori odszlobodo ino do szmrťi csiszto zsivo. Naj naszledűjejo té tanács vszi oni, ki to miszlijo, ka návaden greh nemrejo odsztaviti. Probajte z malim, ali vcsaszí neopesajte, te kaksté sztarovicsen greh z szrea vöztrebite.

Tak je csino poganszki vucseni Plutarch, koga mod-

roszt szo vu vremeni Traján csaszara za velko stimali. Té imeniten poganszki vucsitel je poszebno nagnjeni bio na nágle csemére i pijansztvo. Ali proti obojemi naguejuji sze je z naszledüvajocsim tálom vojüvao: „Zaprva szam szí szamo to mocsno goridjao, ka sze szamo eden dén nemo szrdo. Gda szam to presztal te szam na dvá, tri dni, szledi na tjédne i meszece potégno mojo oblúbo i obládal szam húdo naturo. Od pijansztva szam sze tüdi odvado tak, ka szam od dnéva do dnéva vszigdár menje pio i naszlejdnje szam na telko priseo, ka szam véc zmernoszti nigdár ne prelomo. Kak oszramoti példa toga pogana vnoge szlabe, inlácsne krscsenike, ki vu zvelicsanji szvoje düse vsze za zsmetno stimajo, ino sze od vojüvanja vcsaszí vu zacsétki zoszágajo.

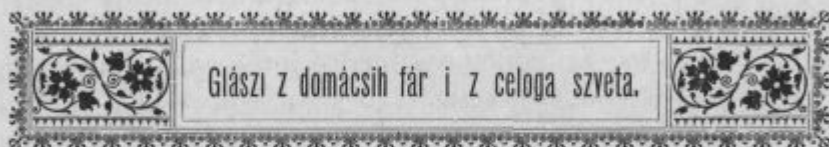
Ki sze zaisztino scsé pobogsati. on sze naj pripraví, ka de sze dugo i tezske mogao vojüvati proti szvojemi návadnómi grehi, on szí neszme miszliti, ka ga szküsáve nájednok povrzsejo. Csi de hitro pomenkával, te neciszti düh — kak je vu evangeliúmi szpyszano — k szebi szedem od szébe hüjsi dühov vzeme, naj bi szí z njuvov pomocsjov vu düsi nazájszpravo meszto, odked je bio odegnáni. Szpoznal je to ober szébe szv. Hieronim, ki csi sze je glih vu püsztini zdrzsával i tam szvoje telo osztro vmárjal dönok szo ga vu tom szamosztani vnoge szküsáve goripoisz kale z preminocsega zsvilejnja. Z pobožsnim mislejnjom je steo njé odegnati, vnogokrát je z szkuzami mocsal Krisztusovo razpetjé; vu bethlehemszko votlino sze potégno, z korenjom hráno, z vodov napájao; posztela njegova je bila gola zemla, vankis pa trdí kamen vsze sze poszühso od poszta i vnogoga verosztüvanja i escse dönok szo ga motile telovne szküsáve. Escse osztrej je zácsal kastigati szvoje tejlo, z bicsüvanjom njé razdrápati i szamo po vngom jocsi, molitvi, premislávanji od poszlednjih csetvéríh del sze je odszlobodo od szküsáv i vu dobrom sztálno szlüzso Bogi.

Szv. Anton püscsenik, gda szo ga njegóvi vucsenicje pitali, ka bi bilo nájvékse orozsjé proti szküsñjavam, je eta odgovoro: „Verte mi, brátja, satan sze boji od verosztüvanja, od molitvi, od poszta, od zvolenoga szíromastva, od szmilenoszti i ponizuoszti, poszebno pa od goréce lübavi

do Jezusa; znamenje njegovoga krizsa ga pa szamo obláda ino odtira“ Vzemi pokorocsinécsi gresnik vu roké to pontüdjeno orozsjé i ne sze ti bojati, ka vu prvejse grehe nazáj-szpadnes.

(Dale.)

Szobocsánec.

Nas liszt. Hvála Neptepenoj Devici Mariji, liszt nas sze siri. 2300 lisztov zse ne doide, 100 vecs szmo mogli za 4 sznopicsom stampati. Li naprej csasztilci Marijini.

Rednikovo na glaszdávanje.

Vszem nasim vrlim narocsnikom zselemo veszéle vüzemszke szvétke! Bog daj. kabi jih liszt Marijanszki z csisztov düsov i z nevtepenim szrcom najseo i dávaó ná-vuke od pobožsnoga zsitka, po sterom pride odicseno gori-sztanenje.

Vszem. Ki szo szí prvi liszt narocsili, morejo do 12-ga sznopicsa csakati i te vösztopiti, csi sze njim liszt ne do-pádne, ali neimajo obsine szí ga naduzse narocsiti. V prvom sznopicsi je vsze na téngo povedano. To leto szo duzsni vsze obdrzsati ki szo 1-ga obdrzsali i no za nje 2 K platiti. k leti lahko vösztopijo.

Dári za ponávanje cserenszovszke cérkve na szpome-
nek 50-letnoga razglasenjá verszke pravice od Marijinoga
nevtepenoga proprijétja vkúp dani:

3. Na Szrca Jezusovoga oltár:

1. Od szpovedálnice osztalo	—	frt 90	kr.
2. Drűzsbeniki Oltárszkoga Szvesztva	2	" 10	"
3. Zvűnszki	7	" 03	"
4. Pri oltáraj z nalecsenih krajcarov	6	" 30 ¹ / ₂	"
5. Sostarszka drűzsba	100	" —	"
6. Mlinarszka drűzsba	100	" —	"
7. Szabolszka drűzsba	100	" —	"
8. Ofer na vűzem	151	" —	"
9. Ofer na szprotolesnje krizsovo	116	" 70	"
10. Ofer na julija 24-ga	75	" 70	"
11. Ofer n jeszenszko krizsovo	107	" 22	"
12. Z obcsin i z sztárih oltárov z cigla, kamna je prislo	206	" 70 ¹ / ₂	"
Vsze kűp	973	frt 66	kr.

Oltár pride z gori posztávlenjom vréd . 853 frt 50 kr.

Málari, za ocsiscsenjé sztárih kepov, razmetávanje ol-
tárov skér za ocsiscsenje cerkveno, szvila, zseleznica, po-
krovec za pokrivanje sztub velikoga oltára:

	84 frt 44 kr.
oboje vődávanje	<u>937 frt 94 kr.</u>

Osztáne esiszto z dolpűscsenim ⁰/₀ 55 frt 72 kr.

Klekl Jozsef,
bivsi kaplan.

Szpoznano i pohvaljeno v Szomboteli na vöposztavljanji leta
1903-ga. V. St-Louisi (v Ameriki!) z srebrnov medalijov.

LEWISCH ROBERT

sztebrov riszanje, oltarov zidanje,
ooo zlatarsztvo i malanje ooo

Dölavnica: Na vogli
Kalvarijszke i Csillag-
vifice.

V SZOMBOTELI.

Stacua:
premonitrejzka
hizsa.

Novi oltari, predgance, krsztzni
sztüdenci, szpovednice, cerkvene

==== sztolice ====

i. t. d. poleg danoga ali od
mene napravlenoga nacsrta.

Lurszke Marije votline

Bozsi grobi =====

vszakovrsztzna nacsrta; cena po-
leg velikoese i delanja.

SZTOJECSI MALI SZTEBRI

v umetnom izdelovanji iz Cirbola-dreva, namalani i po-
zlaeseni.

Sztárih oltarov, predganc i sztebrov popravlanje. Cerkvih
malanje, najprosztese i najjmenitese.